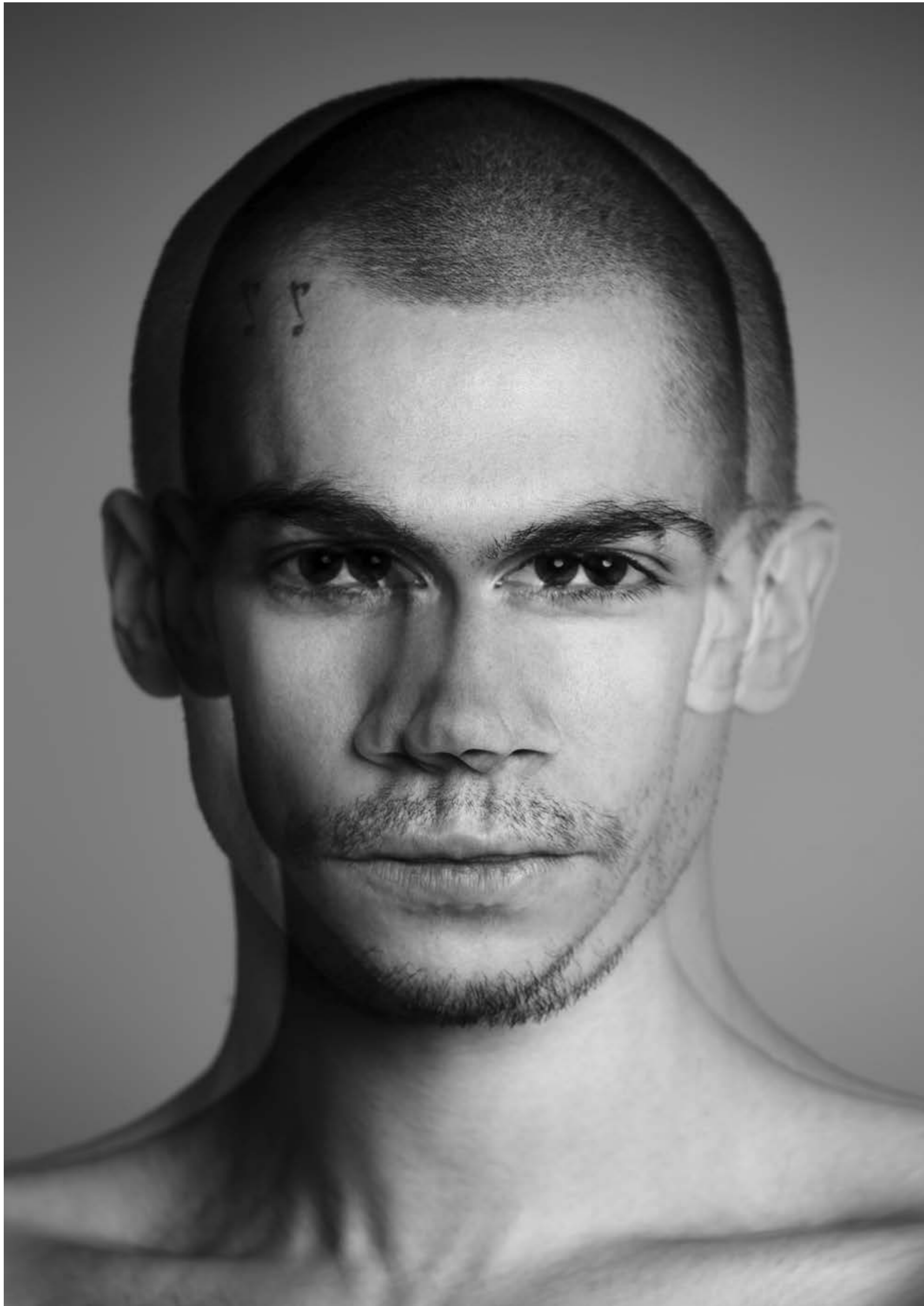

NVRLIND

№02 березень-квітень '17

Beissoul

BEISSOUL

фотограф
Dmitry Komissarenko
 переклад
 Ольга Єрмак

Голос electrofashion-гурту Beissoul & Einius – Beissoul – бачить світ двома парами очей. Худорлявий хлопчик Artūras, який став артистом, досі в ньому, і їхній діалог чим далі, тим сильніший. Перед нами дисоціативний розлад, посилений девіантною поведінкою – роздвоєння і періодичне перемикання різних особистостей в одному тілі, кожна з яких поводить себе вкрай “ненормально”. Та чи настільки вони різні? У них одна пам’ять на двох, тільки свої акценти в ній. Вони обидва знають ціну досягнень та дружби між собою.

Роздвоєння Beissoul дійсне, але воно не потребує лікування. Він не втікає від реальності, а взаємодіє з нею за власними правилами, не агресивно, але безкомпромісно. Цей дуалізм дивним чином не применшує гостроти реакції на прояви зовнішнього світу, насолоди від контакту з ним, блискучої орієнтації у тонкощах тем. Він чітко ідентифікує себе. Він пробуджений і все помічає, хоча часом робить вигляд, що це не так. Його відчуття простору і часу порушене лише тим, що він мислить наперед. А його обмежене коло спілкування тільки посилює те, за що його люблять тисячі в момент, коли він раптом відкривається для всіх і належить кожному.

Світ Beissoul здається ілюзорним. Когось його сміливість лякає. Але для артиста ілюзії – найреальніше, що може бути, тому що він один із небагатьох, хто невтомно втілює їх в життя. Він любить стояти на уявній межі, на тонкій грані між протилежними світами, прислуховуватися до себе і просто спостерігати, як йому там.

А ви давно стояли на цій межі? Чи ще не підходили так близько? Тоді розмова Beissoul з Artūras, яка відбулася одного дня на цій грані – ваш шанс. Можливо, навіть раз і назавжди вийти з кокону норм вільним метеликом – із психоделічними крилами зі скла.

Artūras: Я давно хотів запитати тебе...

Beissoul: Тільки давай сьогодні без усіляких особистих штучок.

Artūras: Deal! Хлопчики чи дівчатка?

Beissoul: (*Сміється.*) Ти не оригінальний. Це запитання мучило всіх: друзів моїх батьків, дітей у дворі, в школі та інших громадських місцях. Із самого дитинства я дійсно дуже змахував на дівчинку. Мій немутуючий голос, мої очі і присутність змушували фантазії підстрибувати до небес. Я ніколи не розумів, чому моя зовнішність хвилювала їх більше, ніж їхні власні життя. Але це мене не ображало і, тим більше, не травмувало, а навпаки – мені завжди було дуже цікаво стежити за тим, яким же буде наступний день мого життя.

Artūras: Люди, навіть того не усвідомлюючи, вигадують для себе безліч стереотипів і правил, які їм самим не дуже-то й зрозумілі. Вони знають, що ось так може бути, а ось так не може, тому що хтось сказав, або прописав.

Beissoul: Так. А все тому, що вони втратили вміння спілкуватися, слухати і думати своєю головою. Technologies 1:0 Human.

Artūras: То це правда, що ти був не надто слухняним учнем?

Beissoul: О так, суцільні двійки. Я ледве закінчив школу. Мене тричі намагалися з неї вигнати, я ледь вступив до театральної академії і ледве її закінчив. Я жакливий учень, анархіст. Для мене 2x2 – це вже точно не чотири, а стільки, скільки хочу я!

Artūras: Здається, твоя любов не тільки до музики, а й до моди також прийшла на протиवाгу загальноприйнятим нормам?

Beissoul: Дійсно. Вона прийшла раптово, коли всі навкруги стали забиватися в кут і думати, що про них подумують інші. На мене це ніколи не діяло. Я абсолютно не реагую на те, що має негативний контекст на мою адресу. Особливо якщо це не людина, якій я довіряю і якій сам ставлю запитання, а вона дає мені на них відповіді.

Artūras: Але твоя конвертація негативу в позитив часто буває вдалою.

Beissoul: So true. Пам'ятаю, ще із самого дитинства я дивився на нетверезих людей з тієї точки зору, як би я не хотів робити і себе почувати. Напевно, це і допомогло відрізнити – що добре, а що погано. Це відчуття і конвертація діє і сьогодні. Причому я зрозумів, що іноді яскраві штани, або костюми – краще, ніж тисяча слів. Я сором'язливий і не люблю багато говорити, тому я ліпше розповім про все мовою музики і моди. Це, до речі, дуже гарне “сито”: на наші концерти не приходять люди, які не розуміють нашої мови.

Artūras: І на концертах вони бачать, що більшість твоїх костюмів завеликі для тебе – більш в 3-4 рази, а то і в 10. Що це значить твоєю мовою моди?

Beissoul: Все просто: в дитинстві я почував себе дуже маленьким і непримітним. Хочеться хоч зараз побути великим і яскравим, адже не дарма я вибрав професію актора-артиста. Це дуже допомагає, коли необхідно знайти в собі сили, здійснити свій задум і поставити себе в неочікувану ситуацію.

Artūras: Саме так має виглядати справжній артист?

Beissoul: Головне інше – щоб твоя фантазія та ідеї мчали зі швидкістю вітру. Інакше ти просто лялечка в чийось руках, і це ненадовго. Коли тебе перестануть одягати, говорити за тебе, освітлювати на сцені і навчати що робити, ти зрозумієш, що нічого ніколи й не існувало. Тому дуже важливо докласти максимальних зусиль заради того, ким хочеться стати і що транслювати. І якщо в це повіриш ти сам, у це повірять усі.

Artūras: Твоя фантазія завжди попереду, але як бути зі спогадами? В який момент життя ти хотів би повернутися більше за все?

Beissoul: У наше з тобою дитинство. Воно було дуже непростим, і хоча сумних моментів було більше, ніж веселих, я завжди знав, що мама і бабуся все зроблять як потрібно, що покличуть з вікна пообідати, що пізно ввечері хтось прийде забрати з гойдалок і, головне, дозволить робити все, що тільки нафантазуєш.

Artūras: А тепер порожньо у дворі, на гойдалках, і вечера буває в McDonald's.

Beissoul: (*Сміється.*) Так. Саме тому я завжди буду вдячний мамі. І найбільше за те, що вона ніколи не забороняла мені робити те, чого я прагнув, завжди вірила, що у мене все вийде. І якщо не могла мені ні в чому допомогти, то обов'язково раділа разом зі мною, коли я сам знаходив виходи зі складних становищ.

Artūras: А що мама говорить тепер – про те, який ти на сцені?

Beissoul: Ти знаєш... Ніхто з батьків жодного разу не був на нашому виступі... Не можу виступати перед ними – просто не виходить. Тому прошу їх не відвідувати наші концерти. Також жоден з них не був на моєму випускному у школі та театральної академії. Просто виходить так, що я сам собі хлопчик. В якийсь момент нічий, а в інший – відкритий цілому світу. Це дивні відчуття і дуже незвичні переживання. Як і те найдивніше відчуття в житті, так добре знайоме мені...

Artūras: ...коли повністю усвідомлюєш, що все тільки в твоїх руках? ►

Beissoul: Так. А ще коли розуміш, що немає нічого сексуальнішого за величезні губи чорношкірих людей! Міг би їх цілувати 24 години на добу. Але на даний момент за рік виходить всього дві хвилини. *(Сміється.)*

Artūras: Ти не розповідав мені про це! *(Сміється.)* Але ти часто говориш про свою найбільшу мрію. І я знаю, що кожен образ Beissoul & Einius не лише для того, щоб додати дрібки театральності в шоу. Всі ці конструкції бувають не для слабконогих і слабкоплечих. Я б навіть сказав, що вони як обладунки, довговічні й монументальні вироби для майбутнього світу!

Beissoul: Ти правий. Колись ми відкриємо музичний/fashion музей V&E. Ми, чесно кажучи, вже до цього йдемо. І знаєш, що надає зараз особливий сенс моєму життю? Можливість розшукувати тонку межу між фантазією і її фізичним втіленням! А також божевілья – те, що не є нормою для інших. Але для мене це я сам.

Artūras: Я розумію, про що ти. І часто бачу, як ти сидиш вдома у сценічних костюмах по 3-4 години, доки не звикнеш до нових відчуттів, які будуть важливими під час виступу. Зі сторони це дійсно сюр!

Beissoul: А ще я не живу з однією і тією ж людиною більше одного тижня – негігієнічно.

Artūras: А я, коли чогось дуже хочу і не можу отримати, використовую техніку, якою володіють всі ті, кому коли-небудь було 5-7 років – лягаю на підлогу, б'ю по ній ногами і голосно плачу.

Beissoul: Дівий прийом! До речі, розкажи й ти мені щось. Наприклад... яка найсекретніша історія твого життя?

Artūras: Та ти і сам знаєш, їх сотні, тільки не про все можна говорити (поки що). Але... Ніколи не забуду цього випадку. Ми були дітьми 6-7 років, жили в жахливому гуртожитку і гралися в коридорі. Там також мешкало багато людей, які любили алкоголь. І серед них був один дуже кумедний дідусь, який завжди нас веселив різними історіями. Ми часто бачили його найп'янішим на світі, і він спав, валяючись у коридорі. І ось одного дня це повторилося знову. Ми знайшли його на підлозі біля радіатора в кінці коридору, всіляко кепкували з нього, тягали за штани, зняли взуття і розстігнули сорочку – ми хотіли, щоб він прокинувся... Коли приїхала поліція, всі дізналися, що він уже три години як мертвий... Тому і не вставав...

Beissoul: Пам'ятаю що історію... Скажи, з того часу у тебе часто відбувається це – розмови із самим собою?

Artūras: Не думаю, що саме з того часу, але дуже часто. Вісімдесят відсотків часу я проводжу один. Ні, мені не самотньо і я не страждаю, не жалю себе і не заздрю тим, хто вибирає проводити час із друзями (взагалі у мене їх лише декілька і не завжди складається так, що ми можемо бачитися часто). При цьому скільки себе пам'ятаю, я завжди любив ходити дуже довгі відстані.

Beissoul: А пам'ятаєш ти себе, схоже, з народження.

Artūras: Так, моя мама була у шпці, коли я заявив, що пам'ятаю, як народився. Вона не повірила, доки я не описав палату і колір шапочки, яка була на ній в той момент, і кілька інших речей. Так от, коли я приїжджаю до Лондону, то метро або автобусом користуюся тільки тоді, коли кудись запізноюся, а переважно ходжу пішки. Коли ходиш наодинці, у голову приходять такі шалені думки, які ніколи б не прийшли, якби з тобою був ще хтось. Раніше я любив ходити з музикою у вухах – з mp3-плеєром. Але тоді зрозумів, що музика в моїй голові звучить постійно, тому це тільки перебиває важливі думки.

Beissoul: І я часто розмовляю з собою. Відключаюся і сміюся, щось говорю, а потім розумію, що я на вулиці, яка мене заблукала, і тоді шукаю вихід і правильний шлях. Найголовніше, думаю – не сприймати самотність як негативний аспект життя. Я радий, що мені вдалося це зрозуміти самому, адже в теперішній час всім це видається таким диким, люди люблять збиратися групами і голосними компаніями. Дуже важливо не піддаватися цьому. Думати власною головою складно, тому що здається, що ти щось втрачаєш, але це не правда, і коли це усвідомлюєш – ТИ ВІЛЬНИЙ!

Artūras: Згоден! Взагалі роздвоєння особистості – це такий процес, коли ти в пошуку когось або чогось іншого знаходиш самого себе. Ніхто не може тобі допомогти так, як ти сам собі. Тому перш ніж шукати когось, чи щось і забиратися в "чужий город", непогано було б подивитися на свій ворожай і зрозуміти, чи потрібен тобі хтось, чи ти сам собі потрібен більше, ніж комусь. Це дуже цікавий процес, хоча й заплутаний.

Beissoul: Але в підсумку це прикольно, тому що коли ти собі набридаєш, приходять інші – той, який ще не встиг тобі насолити.

Artūras: Ну! *(Сміється.)* Як ти думаш, яке запитання в подібних розмовах поставити собі найскладніше за все?

Beissoul: Я думаю, будь-яке запитання, яке ми ставимо собі, буває найнезручнішим, тому що ми все знаємо, але деяких речей не хочемо чути навіть в собі самому. Тому навіть подумки не вимовляємо того, що може врятувати нас самих. А потім «пішло-поїхало»: живемо з тими, кого не любимо, робимо те, що не подобається, поводимо себе так, щоб здаватися сильними та не здаватися безпомічними. Але всі ці інгредієнти рано чи пізно ляжуть на стіл. Ставити собі запитання і намагатися на них відповісти – це все, що ми можемо зробити для того, щоб стати кращими, відчувати емпатію до інших людей, цікавитися життям і речами, які для нас дійсно важливі. Це завжди дуже важко, але дійсно **f***ing amazing!** ■

